

at vor Videnskab anføres o. s. v., og hver Gang vi hører og ser, at man i Udlandets Blade taler om Danmark som et Mønsterland, føler vi alle Glæde i vort Sind over, at vort Land omtales paa saa god en Maade. Men hvis der en Gang var en Mand, der kunde sige om os, at alle Folk i Danmark stod paa et højt civilisatorisk Trin, at de var vel ernærede og godt uddannede, at de var godt opdragne, og at de alle tilhørte den dannede Klasse, de førte sig alle saadan, vilde vi være endnu stoltere over det end over noget som helst andet, der kunde siges om vort Fædreland. Det er Socialdemokratiets Opgave at udvikle vort Fædreland og vort Folk saaledes, at det kan omtales til vor Stolt-
hed i Udlandet. Det er vor Opgave at gøre Slægten saa god og sund som muligt.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Jeg maa paa det bestemteste afvise, at Stillingen til dette Lovforslag skulde have noget som helst at gøre med personlige Følelser overfor Spørgsmaalet om Nød enten for Børn eller for andre. Enhver, der er imod dette Lovforslag, har akkurat lige saa varmt og stort et Hjerte for andre Menneskers Nød som de, der er for det. I den Form, hvori den omtales her, er denne Nød en Sag, som berører os alle, det giver jeg den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Wiinblad) fuldstændig Ret i, den vedkommer os alle som Samfundsmedlemmer. Men den vedkommer ikke Staten. Det er ikke Statens Opgave at afhjælpe denne Nød, og al den Selvmodsigelse og Uklarhed, det ærede Medlem finder i mine Udtalelser, vilde svinde for ham som Dug for Solen, hvis det blot var ham muligt at tænke ud fra et andet Standpunkt end det rent socialdemokratiske. Hvis han kunde tænke sig Staten opfattet paa en anden Maade end som den socialdemokratiske Stat, vil enhver Modsigelse i det, jeg har udtalt, være hævet for ham.

Schovelin: Det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad)

har fremdraget en Bemærkning af mig i Borgerrepræsentationen og dernæst givet den en fuldstændig forkert Belysning, saa jeg nødsages til at forlænge denne Debat med et Par Ord. Jeg paaviste i den paa-gældende Tale, at Kommunalbestyrelsen overfor Thorvaldsens Museum havde paa-taget sig en bestemt Forpligtelse, ikke alene en juridisk Forpligtelse, men, hvad der for en offentlig Institution skulde synes at være mere, en moralsk Forpligtelse og overfor en saa stor Kunstners Værk i Virkeligheden en Samfundsforpligtelse og havde bedyret den i de højtideligste Ord. Altsaa, Kommunalbestyrelsen i København har overfor Thorvaldsens Museum, overfor denne store, folkeopdragende Institution, overfor den store afdøde Landsmands Minde paataget sig en bestemt Forpligtelse, og saa har jeg sagt det simple, at først og fremmest sørger man for at opfylde sine Forpligtelser, inden man gaar omkring og er godgørende. Det er det, der er Sagen.

I øvrigt vedkender jeg mig fuldstændig, at jeg ikke mener, Socialpolitik er en kommunal Opgave. Jeg mener, og jeg har udtalt det flere Gange, ogsaa her i Salen, at det er en stor Fejl, at vi her i Landet er kommet ind paa i saa stort Omfang som allerede sket at bruge Kommunen til at løse socialpolitiske Opgaver. Jeg synes, Kommunen er lidet egnet dertil. Hvis der skal løses socialpolitiske Opgaver ad offentlig Vej, maa det i første Række være Korporationerne, der gør det, i anden Række Staten. Men det forekommer mig, at en Institution, der som Kommunen er organiseret med de rent lokale Interesser for Øje, er organisk lidet skikket til Løsning af saadanne Opgaver. Men denne Opfattelse har aldeles intet at gøre med den foreliggende Sag eller rettere med det Formaal, man vil opfylde, nemlig at skaffe sultne Børn Mad. Socialdemokratiet ynder, saa snart den Slags Sager kommer frem, at svælge i Sentimentalitet, som om det i det hele drejede sig om, hvorvidt sultne Børn skulde have Mad. Det behøver vi virkelig ikke at diskutere om. Vi er alle enige om, at sultne Børn skal have Mad, og vi kan vel ogsaa være enige om, at de faar altid Mad. (Wiinblad.)